

HAKAN BIÇAKCI
Normal Nefes Almaya Devam Edin

HAKAN BIÇAKCI 1978'de İstanbul'da doğdu. 1996 yılında üniversite eğitimi için Ankara'ya gitti. 2001'de Bilkent Üniversitesi İktisat Bölümü'nü bitirerek İstanbul'a döndü. İlk romanı *Romantik Korku* 2002'de yayımlandı. Çeşitli dergilerde edebiyat eleştirileri, sinema yazıları ve öyküleri yer aldı. Yazarın tüm kitapları: *Rüya Günlüğü* (roman, 2003), *Boş Zaman* (roman, 2004), *Apartment Boşluğu* (roman, 2008), *Karanlık Oda* (roman, 2010), *Ben Tek Siz Hepiniz* (öykü, 2011), *Doğa Tarihi* (roman, 2014), *Hikâyede Büyük Boşluklar Var* (öykü, 2015), *Otel Paranoya* (grafik hikâye, 2017), *Uyku Sersemi* (roman, 2017), *İki Rüya Dokuz Gerçek* (resimli novella, 2019), *Normal Nefes Almaya Devam Edin* (öykü, 2019). *Apartment Boşluğu* altı, *Karanlık Oda* ve *Boş Zaman* birer yabancı dile çevrildi.

www.hakanbicakci.com

İletişim Yayınları 2823 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 490

ISBN-13: 978-975-05-2742-5

© 2019 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2019, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek - Duygu Çayircioğlu

KAPAK Koray Ekremoğlu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

HAKAN BIÇAKCI

Normal Nefes Almaya Devam Edin

“Bilindiđi üzere bir insan mutluyken kafası pek çalışmaz.”

– İVAN TURGENYEV

İÇİNDEKİLER

Nöbet	9
<i>Balmumu Mesai</i>	11
<i>Lağım Parfümeri</i>	15
<i>Fare Hobisi</i>	19
<i>Otur Otur</i>	25
<i>Kaçış Evi</i>	27
<i>Döner Kapı</i>	31
Kaçan Uykular	35
<i>Bir Rakam Farkı</i>	37
<i>Her Zamanki Gibi</i>	39
<i>Tatsız Perşembe</i>	45
<i>Limon Mucizesi</i>	47
<i>Büyük Kayıp</i>	49
<i>Görmezden Geliş</i>	53
Kâbusların Yorumu	59
<i>İş Olsun da</i>	61
<i>Korkacak Bir Şey Yokmuş</i>	65

Kısa Bir Tereddüt.....	69
Paranoya Panayırı.....	73
Otel Paranoya.....	79
En Kötü İhtimal.....	99
Faruk Bey ile Faruk Efendi.....	101
Aile Olmasaydık İyiydi.....	113
İnsansız Bir Öğle Vakti.....	119
Öğle Mezarlığı.....	123
Cımbız.....	127
Bu Şekilde Duramazsınız.....	131
Rutin Kontrol.....	135
Yolumun Üstündeki Deli.....	137
Psikolojim Sana Bağlı.....	143
Tuhaf Bir Soygun Hikâyesi.....	149
Kapkaççının Emeği.....	155
İrmik.....	159
Neşesiz Günler.....	167
Dantel.....	169
Denge.....	173
Çirkin.....	177
Can Çekişen Kuşlar Kafesi.....	181
Son Buluşmamız.....	185

Nöbet

Balmumu Mesai

“Bırak beklemekten usanmış dostlarım
Öldüğümü sansınlar benim”
– Konstantin Simonov

Güvenlik görevlisiyim. Uzun yıllardır. Ama burada yeniyim. Beyoğlu'nda yeni açılan balmumu heykel müzesindeyim son birkaç aydır. Yeri güzel, İstiklâl Caddesi'nin üzerinde. Gerçi İstiklâl Caddesi eskisi gibi güzel değil. Ama en azından eski işteki gibi donmuyorum. Hem yerim içerlek hem de tepemde şu ufo ısıtıcılardan var. Parası da iyi sayılır. Halimden memnunum yani. Bir de gecesi yok çok şükür. Sadece gündüz saatleri çalışıyorum.

Çalışıyorum dediğim, öylece dikilip duruyorum. Sabah-tan akşama, envai çeşit şöhretin kapısındaayım. Sinema efsanelerinin, büyük sporcuların, ünlü şarkıcıların, dünya liderlerinin bire bir aynılarının sergilendiği müzenin girişinde. Isıtıcının yüzüme vuran turuncu ışığının altında hareketsiz. İçerideki heykellerden farksız.

Hemen arkamda, Hollywood yıldızından ziyade bar fedaisi gibi duran mat siyah ceketli Bruce Willis ile birlikte bekliyoruz. Diğer heykeller dışarıdan bakınca görünmüyor. On-

ları görmek, onlara yaklaşmak, onlarla fotoğraf çektiirmek için yanımdaki gişeden bilet almak gerekiyor. Bruce, onları temsilen dışarıda. Tek mesai arkadaşım. Başta biraz kasıntı bulsam da zamanla alıştım ensemdeki varlığına. Artık sevimli bile geliyor. Anamdan babamdan çok onu görüyorum sonuçta. Bazen rüyamda bile.

İşimden bir şikâyetim yok ama Allah muhafaza buraya bir saldırı olsa bir işe yarayacağım da yok. Ne silahım var ne cesaretim ne de bu konuda doğru düzgün talimim. Maksat görünmek. Öylece dikilip durarak. Belki bir caydırıcılığı olur diye.

İşimin yeri sağ olsun, vakit geçiyor bir şekilde. Sabahtan akşama gelene geçene bakıyorum. Bak, bak, bak bitmiyorlar. Bazen televizyonda görüyoruz. Oyuncular, işte karikatüristler, yazarlar falan diyorlar ya: “Çok fazla gözlem yapıyorum.” Ben sizin gözleminizi yerim. Şurada iki hafta sabit durun, sonra konuşalım.

İşte yine o korkunç çınlama. Tam karşımdaki Maraş dondurmacısının huzursuzlukla çalkalanan saldırgan çanı. Sabahtan akşama. Dizginsiz bir coşkuyla. Düzensiz aralıklarla. Her defasında insanı beyninden vurulmuşa döndüren. Ekmek parası diye laf edemiyoruz. Gerçi benim dışımda rahatsız olan da yok gibi. Nesli hızla tükenmekte olan turistlerden geriye kalanlar toplanıyorlar arada başına. Avrupalı turistlerin, koskoca medeniyeti kurup da şu çelimsiz dondurmacının uyduruk numaralarına kapılmalarını aklım almıyor.

Sanırım bu çanın tek hoş yanı, irkilip de sese her döndüğümde, onunla göz göze gelmem. Dondurmacının bitişik mağazasındaki şu kızla. Kapı komşum. Hoşlanıyor muyum, tam bilmiyorum. Onu görünce mutlu oluyorum ama. Yüzü hep asık. O da vitrin mankenlerinin arasında hareketsiz. Geçen gün mağaza kapısının önünde tanıştık. El sıkış-

tık. Ben adımlı söyledim, o adını ve soyadını söyledi. Boş bulundu herhalde. Gerçi iyi ki soyadını da söylemiş. Akşam yemekten sonra geçtim odama, açtım Instagram'ı. Hesabı var. Hem de kilitli değil. Manasız bir heyecanla bakmaya başladım. Hayvanlarla doluydu sayfası. Tabağındaki hayvanlarla. Kucağındaki hayvanlarla. Sonra geziler, seyahatler, arkadaş buluşmaları. Ve hiçbirinde asık suratlı değildi. Görsen, karşıdaki küçücük mağazada çürüyen gamlı kız demezsin. Bir gün cesaretimi toplayıp gideceğim yanına. Yemeğe davet edeceğim. Reddederse yine yüz yüzeyiz, o kötü. Zaten o endişeyle erteliyorum sürekli. Şimdilik çan sesleri eşliğinde uzaktan uzağa selamlaşıyoruz. Düzensiz aralıklarla.

Ben böyle karşı komşumla buluşmayı ertelerken, cadde-den gelip geçene bakarken, gözlem yapmaktan midem bulanırken, tepemdeki ufo turuncu turuncu beynimi uyuştururken, dondurmacının dikenli çanları sinirlerimi gererken, günler birbirinin aynısına dönüşerek içimdeki hayat isteksizliğini büyütürken bir gün müze yönetiminden birileri gelip demez mi, karar alınmış, benim de heykelim yapılacakmış. Donup kaldım. Kalbim bile atmıyordu sanki. Kalıbımın alınması gerekiyormuş. Düzgün düzgün, uzun uzun anlattılar. Sağ olsunlar insan yerine koyarak. Hayretler içinde dinledim. Gözümü bile kırpmadan. Yalan yok, hoşuma gitti. Ünlü muamelesi görmek. Michael Jackson, Madonna, Maradona gibi benim de balmumu heykelim olacaktı şu dünyada. Bir yerlere imza attım. Atladım bir yerlere gittim. Birtakım cihazlara bağlandım.

Sonrasında bana bir cesaret geldi. Havamı bulmuştum resmen. Gittim karşıdaki mağazaya, ön sohbeti kısa tutup onu yemeğe davet ettim. Asık yüzü aydınlandı. İyi bir lokantaya gittik. Bir hayvan da benimle yedi. Sohbet biraz tıkanıktı. Hava epey basıktı. Yine de fena bir akşam değildi. Son-

ra bir daha buluşmadık. Bahane üstüne bahane. Ben de kes-tim selamı sabahı. Zaten birkaç hafta sonra da ayrıldı mağa-zadan. Çan sesinden çan sesine aklıma geldi bir süre. Sonra da unuttum gitti.

Yağmurlu bir perşembe sabahı, hiç beklemediğim bir anda, benim balmumu heykel çıkıp geldi. Yuh! Aynı ben. De-diler, artık bu duracak burada. Senin yerine. Önce bir gül-düm. Baktım bir tek ben gülüyorum. Benim heykel bile cid-di. Nefes dahi almadan bana bakıyor. Göreve hazır. İşin va-hametini anladım. Hırşımdan boğulacak gibi oldum. Yapa-cak bir şey yoktu. Karar yönetimdendi. Neyse ki tazminatı-mı ödediler kuruşu kuruşuna. Çıkardım üniformayı, çektim sivilleri, gittim eve, anneme mevzuyu ayaküstü özetledim, vurdum kafayı yattım. Yatakta döndükçe döndüm. “Bana iş mi yok lan!” diye diye sabahı sabah ettim. Bana iş yoktu.

Ancak yedi ay sonra yeni bir iş bulabildim. Yedi koca ay sonra. Buna da şükür. Yine Beyoğlu’nda. Yine güvenlik. İşe giderken de işten dönerken de İstiklâl Caddesi’nden geçiyorum. Geçip giderken de bakıyorum. Bazen göz ucuyla, ba-zen gözlerimi dikip. Gözlerini dikmiş caddeye bakan ken-di balmumu heykelime. Turuncu ısıtıcı ışığının altında, es-ki kaskatı üniformamın içinde, suratsız kızı hayal meyal ha-tırlatan düzensiz çan sesleri eşliğinde, caydırıcı olma ümi-diyle hareketsiz duran. Mat siyah ceketli Bruce Willis’in he-men önünde.